

Arrest

nr. 95 076 van 14 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 11 januari 2013 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 januari 2013 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker en houdende het vasthouden in een welbepaalde plaats.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2013 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 14 januari 2013 om 11 uur .

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. COPINSCHI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die, loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 december 2009 diende verzoeker een eerste asielaanvraag in. Bij beslissing van 24 augustus 2011 weigerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker toe te kennen. Deze weigeringsbeslissing werd bevestigd door een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op 28 december 2011.

1.2. Op 8 december 2011 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

1.3. Op 28 december 2011 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in. De afstand van de asielprocedure werd vastgesteld nadat verzoeker naliet zich aan te bieden voor verhoor.

1.4. Op 16 mei 2012 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – model B betekend.

1.5. Op 31 mei 2012 diende verzoeker een derde asielaanvraag in. Op 4 juni 2012 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van in overwegingname van verzoekers derde asielaanvraag.

1.6. Op 4 juni 2012 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

1.7. Op 12 november 2012 diende verzoeker een vierde asielaanvraag in. Op 20 november 2012 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van in overwegingname van verzoekers vierde asielaanvraag.

1.8. Op 20 november 2012 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven.

1.9. Op 8 december 2012 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend met inreisverbod en vasthouding met het oog op de verwijdering.

1.10. Op 2 januari 2013 diende verzoeker een vijfde asielaanvraag in. Op 4 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag op 7 januari 2013 aan verzoeker ter kennis gebracht. Dit is de eerste bestreden beslissing die luidt als volgt:

“(...) Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat de persoon die verklaart (...)

Overwegende dat de betrokkene op 23 december 2009 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 13 januari 2010 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 24 augustus 2011 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 28 november 2011 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 28 december 2011 een tweede asielaanvraag indiende en er voor hem een afstand werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 24 februari 2012 aangezien de betrokkene zich niet aanbood na een uitnodiging. Overwegende dat de betrokkene op 31 mei 2012 een derde asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 4 juni 2012. Overwegende dat de betrokkene op

12 november 2012 een vierde asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 20 november 2011. Overwegende dat de betrokkene op 2 januari 2013 een vijfde asielaanvraag indiende, dat de betrokkene niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene twee medische attesten op zijn naam, een rijbewijs, een attest van de naamswijziging van zijn broer, een geboorteakte van zijn broer, een oproep voor zijn vader dd. 23/07/2012, een binnenlands paspoort en een brief met als kop 'Independent information' naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze documenten reeds naar voren bracht tijdens de behandeling van een eerdere asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een binnenlands paspoort op naam van zijn broer Arbi dd. 17/01/2008, een oproep dd. 02/09/2011, een oproep uit februari 2011, een geboorteakte, een oproep voor 15/11/2012 en het strookje van een vliegtuigticket naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze documenten reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van een vorige asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een medisch attest op naam van zijn broer Arbi naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat dit attest enkel is wat het is, een niet gedateerd document waar zijn naam niet in wordt vermeld, dat het dan ook geen betrekking heeft op de betrokkene. Overwegende dat de betrokkene een internetartikel van twee pagina's naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat een internetartikel niet afkomstig is van een objectieve bron, dat eender wie dit op het internet kan zetten, dat de betrokkene er niet in wordt vermeld. Overwegende dat de betrokkene een dag na zijn asielaanvraag een verklaring faxt over een cd die hij in zijn bezit heeft en waarop volgens hem video's met daarop zijn broer en foto's van zijn broer te zien zijn waarbij opgemerkt moet worden dat deze documenten eender wanneer, eender waar genomen kunnen zijn, dat de betrokkene ze reeds naar voren had kunnen brengen tijdens een vorige asielaanvraag, dat de personen eender wie kunnen zijn, dat de betrokkene deze documenten naar voren brengt ter ondersteuning van de reden die hij gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.(...)"

Op 4 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker, dezelfde dag aan verzoeker ter kennis gebracht. Dit is de tweede bestreden beslissing die luidt als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 74, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

(...)

Het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum."

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

(...)"

Op 4 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot het vasthouden in een bepaalde plaats, dezelfde dag aan verzoeker ter kennis gebracht. Dit is de derde bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing gericht tegen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag

2.1 Artikel 51/8, derde lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat een beslissing om een asielaanvraag niet in aanmerking te nemen, wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend en hij geen nieuwe gegevens – dit wil zeggen gegevens betreffende feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen – aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, alleen vatbaar is voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad en dat er geen vordering tot schorsing tegen die beslissing kan worden ingesteld.

2.2 Overeenkomstig het arrest van het Arbitragehof, thans Grondwettelijk Hof, nr. 61/94 van 14 juli 1994 is de Raad slechts bevoegd om van een vordering tot schorsing van een in toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet genomen beslissing kennis te nemen indien blijkt dat de nieuwe asielaanvraag wel degelijk op nieuwe gegevens is gesteund en het bestuur onterecht toepassing maakte van voormelde wetsbepaling. Het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 81/2008 van 27 mei 2008 stelt uitdrukkelijk dat de interpretatie die het Hof in zijn arresten 61/94 en 83/94 aan het vroegere artikel 50, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet heeft gegeven, evenzeer geldt ten aanzien van het “nieuwe” artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet. Dit impliceert dat verzoeker een ernstig middel moeten aanvoeren waarin hij de inhoudelijke wettigheid van de beslissing aanvecht en aantoonst dat de beslissende overheid de door hem aangevoerde “nieuwe gegevens” ten onrechte buiten beschouwing laat.

Verzoeker voert de schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet aan.

Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,

- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en deze voorwaarden cumulatief aanwezig moeten zijn.

De Dienst Vreemdelingenzaken spreekt zich niet uit over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Zij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor haar bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat er door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag, na toetsing aan artikel 52 van de vreemdelingenwet, onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Zij is hiertoe niet bevoegd. Evenmin is zij bevoegd om zich uit te spreken over artikel 52 van de vreemdelingenwet, aangezien deze bepaling exclusief is voorbehouden aan de commissaris-generaal (Gedr.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2478/001, p. 100).

- In het geval dat er wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen (bijlage 13quater). Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112 420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “*ernstige aanwijzingen*” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “*ernstige aanwijzing*” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om aan asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij beperkt tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn voor een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Verzoeker betoogt dat de Dienst Vreemdelingenzaken hem niet gehoord heeft naar aanleiding van zijn vijfde asielaanvraag en dat de Dienst Vreemdelingenzaken om deze reden onmogelijk had mogen besluiten dat de verzoeker het internetartikel, de CD en de foto's niet eerder had kunnen voorleggen. Bovendien door te beschouwen dat het internetartikel niet afkomstig is van een objectieve bron dat door eender wie op het internet kan gezet worden heeft de Dienst Vreemdelingenzaken zich louter uitgesproken over de betrouwbaarheid van dit document en niet over het ‘nieuwe’ karakter ervan. Verzoeker vervolgt dat de door hem voorgelegde documenten ter ondersteuning van zijn vijfde asielaanvraag aantonen dat de broer van verzoeker A.V., waarvan de familieband met verzoeker nooit in twijfel werd getrokken nog steeds deel uitmaakt van de Tsjetsjeense strijders van de sector Suzezhenkiy en dat zijn naam gekend is door de Tsjetsjeense autoriteiten vermits deze uitdrukkelijk vernoemd werd in het artikel door verzoeker voorgelegd ter ondersteuning van zijn vijfde asielaanvraag. Deze documenten tonen aan dat verzoeker omwille van de familieband met zijn broer vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet riskeert in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst en dit een schending van artikel 3 EVRM zal inhouden.

Met betrekking tot de door verzoeker neergelegde documenten ter ondersteuning van zijn vijfde asielaanvraag oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding dat de twee medische attesten, een attest van naamswijziging van zijn broer, een geboorteakte van zijn broer, een oproep van zijn vader, een binnenlands paspoort en een brief met als kop 'independent information' reeds werden neergelegd naar aanleiding van een eerdere asielaanvraag. Voor wat betreft het binnenlands paspoort van zijn broer A., een oproep van september 2011 een oproep van februari 2011, een geboorteakte, een oproep van november 2012 en het strookje van een vliegtuigticket oordeelde de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dat verzoeker deze documenten reeds eerder naar voor had kunnen brengen tijdens de behandeling van een eerdere asielaanvraag; voor wat betreft het medisch attest op naam van verzoekers broer wordt vastgesteld dat dit document geen betrekking heeft op verzoeker; voor wat tenslotte het internetartikel betreft wordt vastgesteld dat betrokkene er niet wordt in vermeld en dat dit niet afkomstig is van een objectieve bron aangezien eender wie dit op het internet kan zetten; over de cd die verzoeker in zijn bezit heeft en waarop zijn broer te zien is wordt gesteld dat deze documenten eender waar en eender wanneer kunnen genomen zijn, dat verzoeker ze reeds eerder naar voor had kunnen brengen en dat de personen eender wie kunnen zijn.

Waar verzoeker aanhaalt dat hij niet werd gehoord naar aanleiding van zijn vijfde asielaanvraag beperkt hij zich tot vage kritiek echter zonder aan te tonen dat het verhoor in het kader van een meervoudige aanvraag op straffe van nietigheid zou zijn voorgeschreven. Verzoeker blijft verder in gebreke toe te lichten waarom een verhoor ter zake tot een andere beslissing zou geleid hebben.

Voor wat betreft het door hem neergelegde internetartikel betoogt verzoeker dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich louter heeft uitgesproken over de betrouwbaarheid van dit document en niet over het nieuwe karakter ervan. Verzoeker gaat evenwel voorbij aan het bepaalde in artikel 51/8 van de vreemdelingenwet dat uitdrukkelijk stelt dat de gegevens nieuw moeten zijn in de zin dat ze ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging overeenkomstig artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. In dit opzicht kon de verwerende partij dan ook met recht oordelen dat het document de nodige objectiviteit ontbeert omdat het afkomstig is van een niet-verifieerbare bron. Bovendien blijkt verzoeker zelf niet vernoemd te worden in het document zodat de verwerende partij terecht kon besluiten dat de gegevens niet beantwoorden aan hetgeen bepaald wordt in artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, meer bepaald (dat ze niet nieuw zijn in de zin) dat ze geen aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging overeenkomstig artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de door verzoeker neergelegde foto's en cd die betrekking hebben op zijn broer meent verzoeker dat deze stukken kunnen aantonen dat hij een risico loopt omwille van de band met zijn broer die deel uitmaakt van de Boëviken van de sector van Sunzhenskiy. Dienaangaande motiveert de bestreden beslissing dat "(...) *deze documenten eender wanneer, eender waar genomen kunnen zijn, dat de betrokkene ze reeds naar voren had kunnen brengen tijdens een vorige asielaanvraag, dat de personen eender wie kunnen zijn, dat de betrokkene deze documenten naar voren brengt ter ondersteuning van de reden die hij gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties. (...)*". Met zijn kritiek weerlegt verzoeker geenszins de vaststelling van de bestreden beslissing dat hij niet aantoont wie op de foto staat, waar en wanneer deze genomen is noch dat hij niet aantoont dat hij ze niet eerder heeft kunnen neerleggen. Dit klemmt te meer nu deze foto's betrekking hebben op de oorspronkelijke vluchtmotieven van verzoeker die reeds in zijn eerste asielaanvraag ongeloofwaardig werden bevonden door de Belgische overheden.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) betreft, benadrukt de Raad dat deze inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofdte van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De Raad stelt vast dat de toetsing van het door verzoeker

voorgehouden asielrelaas aan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet reeds het voorwerp uitmaakte van de beoordeling van zijn eerste asielaanvraag waarbij verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Hoe dan ook wordt in de bestreden beslissing geen standpunt ingenomen over de toekenning van enig beschermingsstatuut, doch wordt slechts vastgesteld dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangevoerd, zodat *prima facie* evenmin een schending van deze bepaling kan worden vastgesteld.

Waar verzoeker ten slotte verwijst naar uitspraken van de Raad, wordt opgemerkt dat elke zaak een individuele beoordeling vergt en dat deze arresten geen precedentswaarde hebben.

Daar de beschouwingen van verzoeker geen aanleiding geven tot de vaststelling dat verwerende partij onterecht toepassing maakte van de mogelijkheid om een “*meervoudige*” asielaanvraag niet in aanmerking te nemen, moet gelet op artikel 51/8, derde lid van de vreemdelingenwet geconcludeerd worden dat de vordering, in zoverre ze gericht is tegen de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, onontvankelijk is.

3. Over de ontvankelijkheid van de vordering gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker

3.1. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend.

3.2. Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren. De Raad stelt vast dat verzoeker reeds meerdere malen het voorwerp is geweest van een bevel om het grondgebied te verlaten meer bepaald op 8 december 2011, 16 mei 2012, 4 juni 2012, 20 november 2012 en 8 december 2012. Verzoeker heeft geen enkele van deze bevelen aangevochten zodat deze definitief geworden zijn en door de verwerende partij steeds kunnen worden uitgevoerd. De eventuele vernietiging van het in het kader van de huidige vordering bestreden bevel om het grondgebied te verlaten kan verzoeker derhalve niet tot voordeel strekken. Verzoeker heeft dan ook geen belang bij de vordering tot nietigverklaring van deze beslissing (RvS 22 maart 2006, nr. 156.746).

De vordering tegen het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker is derhalve onontvankelijk.

4. Over de ontvankelijkheid van de vordering gericht tegen de beslissing tot het vasthouden in een bepaalde plaats

Artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving tegen die maatregel beroep kan instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is derhalve niet bevoegd om kennis te nemen van de vordering in zoverre ze is gericht tegen de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

5. Verzoeker stelt *in fine* van zijn verzoekschrift dat “*De hoogdringendheid van deze verwijdering stelt niet in staat aan de verzoeker om te genieten van een recht op een werkelijk beroep zoals voorzien door artikel 13 van het EVRM in geval van het indienen van een aanvraag tot opschorting en tot nietigverklaring nabij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgens de gewone procedure.*”

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden.

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Verzoeker voert een schending aan van artikel 3 EVRM. Sub 2 werd al aangegeven dat de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 3 EVRM reeds werd beoordeeld naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag waarnaar de eerste bestreden beslissing overigens verwijst. Nu verzoeker de door hem aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM aan de beoordeling van de Raad heeft kunnen voorleggen, kan hij ook niet gevolgd worden in zijn standpunt dat hij niet over een effectief rechtsmiddel beschikte in de zin van artikel 13 van het EVRM.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. VANDERSCHOMMEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VANDERSCHOMMEN

A. VAN ISACKER